

عنوان مقاله:

سمبلیسم و خاصیت آیینگی سمبل در ادبیات عرفانی

محل انتشار:

شانزدهمین کنفرانس بین المللی زبان، ادبیات، فرهنگ و تاریخ (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

سعید آژ - دانشجوی دکترای حکمت هنر دینی، دانشگاه ادیان و مذاهب

سید ابوالقاسم حسینی (ژرفا) - استادیار موسسه آموزش عالی هنر و اندیشه اسلامی

خلاصه مقاله:

با نگاهی اجمالی به سیر تاریخی تصوف و عرفان اسلامی، خصوصا بازه زمانی تثبیت و به اوج رسیدن این پدیده، شاهد این هستیم که بسیاری از عارفان مشهور، یا شاعر بوده اند و تنها شعر می سرودند، و یا عارفانی بودند که به موازات تولید رسالات عملی و نظری خود آثاری هم در حوزه ادبی، اعم از نظم و نثر (شعر و داستان) خلق کرده اند. دلیل این اقبال گسترده عارفان به ادبیات چیست؟ بهیانی دیگر چه عناصر و کارویژه هایی در زبان ادبی، عارف را به بهره گیری و استفاده از بستر ادبیات ترغیب می کند؟ در این تحقیق در مقام پاسخ به این پرسش، به یک مولفه مهم، یعنی «سمبلیسم» و ویژگی های مهم سمبل که یکی از مناسب ترین بسترها برای ظهور و بروز آن بستر ادبیات است پرداخته شده است، و نتیجه حاصل اینکه «سمبل» به مثابه یک صورت با توجه به خاصیت آیینگی و ویژگی های منحصر به فردی از جمله پیوند ذاتی داشتن با حقیقت فوق صوری که دارد، ضرورتی را ایجاد می کند که عارف متناسب با موضوع و محتوای معارف عرفانی برای بیان پاره ای از آن معارف، گریزی از بهره گیری از سمبل و زبان سمبلیک در بستر ادبیات ندارد. رویکرد این پژوهش در بحث از سمبلیسم مبتنی بر آراء سنت گرایان، و روش گردآوری اطلاعات مطالعه کتابخانه ای بوده است

کلمات کلیدی:

سمبلیسم، سمبل، شناخت عرفانی، ادبیات عرفانی، سنت گرایی.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1770927>

